

Мария Илиева

До зазоряване

Ще попия с мека кърпа
мокрото ти чело,
приседнала до тебе на леглото.
Ръката ти, трепереща
във моята, ще задържа...
Ще се моля –
огъня, изгарящ те да стихне,
над лекия ти сън ще бдя,
и нека е спокоен!
А на сутринта...
събрала в шепите си
топлина от слънцето,
на тебе ще я подаря.
И слънчев лъч от розовото утро
ще те милва,
небесносиня длан ще те погали
Ще целуне свежест
трепкащите клепки...
Отвара от вълшебно биле лековито
любовта ми ще ти поднесе...

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10136>]